

Nämä random tarinat ovat juuri niitä. Random tarinoita joita silloin tällöin kirjoitan harjoitus mielessä. Näistä ei ole tarkoitus tulla pidempia tarinoita. Eivätkä näiden random tarinoiden ideat ole täysin omiani. Löysin nettisivun joka antaa aina muutaman random sanan tai aiheen. Sitten yritän yhdistää ne aiheet keskenään ja kirjoittaa niistä lyhyen tarinan. #1 Thorald palasi asuntonsa parvekkeelta takaisin olohuoneeseen. Hän joi hetkeä aiemmin päiväkahvit ja katseli parvekkeelta lajaa tummanharmaata maisemaa. Maa kaupungin rajojen ulkopuolella oli lähes kokonaan tasaista paitsi niissä kohdissa joissa maasta kohosi korkeat ja leveät tulivuoret, jotka kurkottivat odottavaisina kohti pilvetöntä harmaata taivasta. Oli keskipäivä joten sinertävä aurinkokin loisti yhä taivaalla valaisten tulivuoriplaneetan kaupunkia ja niiden ympärillä olevia laajoja kuolleita alueita. Himmeä valkoisena hehkuva kuu leijaili taivaalla auringon läheisyydessä. Thorald istuutui keskelle olohuoneen lattiaa jolle hän oli laskenut vihreän joogamaton odottamaan. Hän istuutui matolle, risti jalkansa ja valmistautui meditoimaan. Hän tiesi, että hänen hiuksissaan ja vaatteissaan oli tuhkan jäämiä, koska tuhkaa kohosi tulivuoriplaneetan taivaalle jatkuvasti ja tuhkat laskeutuivat takaisin maahan taukoamatta. Ulkona oli mahdotonta viettää yhtään aikaa ilman, että oli tuhkasta likainen. Thorald ei kuitenkaan vaivautunut menemään putsaamaan hiuksiaan ja kasvojaan. Osa ihmisistä pystyi meditoimaan halutessaan. Ei vain pohdiskelemaan asioita vaan vajoamaan oman mielensä sisään ja siirtymään henkimaailmaan. Heitä kutsuttiin Matkustajiksi. Matkustajat olivat harvinaisia vaikka heitä näki henkimaailmassa useita joka kerta kun ihmisen mieli siirtyi sinne. Henkimaailmassa ihmisellä ei ollut fyysistä ruumista. Henkimaailmassa ihmisen tietoisuus muokkautui näyttämään samalta kuin miltä ihminen näytti oikeassa maailmassa, mutta muuten Matkustajilla ei ollut siellä kiinteää ruumista. Thoraldilla oli vikaa selkärangassa ja siksi hän tunsikin koko ajan kipua. Välillä lievää kipua ja välillä sietämätöntä. Hän joutui usein syömään vahvoja kipulääkkeitä, jotka auttoivat vain lievempiin kipuihin. Se oli suurin syy, miksi Thorald vietti mahdollisimman paljon aikaa henkimaailmassa. Siellä hänellä ei ollut ruumista ja se tarkoitti, että hän ei tuntenut siellä kipujakaan. Sinä päivänä Thorald oli tehnyt monta tuntia töitä. Hän oli ajellut työkaverinsa kanssa ympäri kaupunkia ja tyhjentänyt roskalaatikoita roska auton kyytiin. Sen seurauksena selkäkiput olivat normaalia pahemmat. Koko päivän ilmassa oli tuntunut painostava tunne. Ilma haisi tuhkalta ja savulta ympäri vuorokauden, mutta jostain syystä sinä päivänä haju tuntui voimakkaammalta. Ilmaa oli tavallisesti hankala hengittää ilman maskia, mutta sinä päivänä maskikaan ei tuntunut auttavan. Thorald oli varma, että ei ollut ainoa kaupunkilainen, joka tunsikin jonkin olevan eri tavalla. Ihmiset jotka kävelivät ulkona näyttivät hekin tuntevan painostavan tunteen. He kävelivät katse joko maassa tai vilkuillen ympärilleen. Jokainen heistä näytti kiirehtivän ilman kunnollista syytä. Thorald istui nyt joogamaton päällä katse kohdistettuna suoraan kohti ikkunaa ja tulivuorta joka seisoipaikoillaan puolentoista kilometrin päässä kaupungin rajalta. Tulivuori oli luokiteltu turvalliseksi. Se purkautui välillä, mutta purkaukset olivat niin pieniä, että siitä ei ollut kaupungin asukkaille haittaa. Välillä maa saattoi tärähtää niin, että lasiesineet helisivät hyllyillä, mutta yksikään rakennus ei ole romahtanut vuosiin. Thorald sulki silmänsä ja tyhjensi mielensä. Luomien alla näkyi vain pimeyttä ja pyörteilyä. Kunnes pyörteet alkoivat muuttumaan koko ajan kirkkaammiksi ja kirkkaammiksi. Hetken kuluttua valo luomien alla oli niin kirkas, että Thoraldin oli pakko avata silmänsä. Hän istui yhä asuntonsa olohuoneen lattialla ja kaikki näytti lähes samalta kuin sekunteja aiemmin. Ainoa ero oli ilmassa väreilevä valo ja hajuton ilma. Kaikki näytti normaalia sinertävämmältä ja harmaammalta. Näytti siltä kuin joku olisi ottanut asunnosta valokuvan ja laittanut kuvan päälle sinisen filterin. Ilman väri oli samanlainen myös ulkona. Thorald näki vieläkin kauempana seisovan tulivuoren. Harmaan kohouman harmaassa maastossa. Thorald

nousi matolta seisomaan ja poistui asunnostaan. Hän käveli rappusia pitkin alas katutasolle. Tai oikeastaan lipui matkan alas, koska hänellä ei ollut fyysistä ruumista. Hän nautti liikkumisesta ilman ylimääräisiä kipuja. Matka kuudennesta kerroksesta katutasolle olisi tuntunut sietämättömälle jos hän olisi joutunut kävelemään sen matkan fyysisessä ruumiissaan. Oikeassa maailmassa hän pystyi sentään käyttämään hissiä. Thorald suunnisti kohti läheistä puistoa, missä hänen oli tarkoitus tavata siskonsa. Heidän koko suku oli kykenevä matkaamaan maailmojen välillä. Matkaajat syntyivät yleensä kyvyn kanssa ja kyky periytyi vanhemmalta lapselle. Välillä sattui poikkeamia ja joku jonka suvussa ei ollut Matkaajien verta, oppi silti matkaamaan. Oikeassa maailmassa Thorlad jättäisi jälkeensä jalanjälkiä tuhkaan ja pitäisi maskia kasvoillaan. Tuhkalta haiseva ilma oli täynnä tuhka hippusia ja sen hengittäminen kutitti ja raapi kurkkua. Oikeassa maailmassa oli vaikea hengittää ulkona ja kaikki käyttivät maskia. Täällä henkimaailmassa kukaan ei kuitenkaan tarvinnut sellaisia, ja oli välillä outoa nähdä muiden ihmisten kasvot kokonaan. Thorald saapui puistoon joka oli täynnä puskia, puita ja pujottelevia kapeita hiekkateitä. Thorald istuutui tutuksi tulleelle penkille ja odotti siskoaan, joka oli yleensä aina etuajassa. Sai olla hyvä syy, jotta sisko myöhästyisi mistään. Thorald vain toivoi, että kaikki oli kunnossa. Kaupunki oli vaikuttanut oikeassa maailmassa painostavalta ja nyt sisko oli myöhässä. Thorald toivoi murehtivansa turhaan. Ehkä hän oli vain vainoharhainen. Yhtäkkiä hiljaisuus rikkoutui ja lähettyviltä kuului naisen kirkaisu. Thorald katseli ympärilleen, mutta ei nähnyt ketään lähettyvillä. Henkimaailman puisto oli tyhjillään Matkustajista vaikka oikeassa maailmassa puisto oli luultavasti töpöten täynnä ihmisiä. Lapsia, nuoria ja vanhempia. Oli vasta keskipäivä vaikka henkimaailman valaistus vaikuttikin enemmän illalta. Thorald etsi naista katseellaan, mutta ei nähnyt ketään. Kuului toinen kirkaisu. Joku oli selvästi tuskissaan. Thorald nousi penkiltä ja lähti hölkkäämään äänen suuntaan, samalla ihmetellen kuka henkimaailmassa kirkuisi. Etenkään tuskasta, sillä heillä ei ollut siellä fyysisiä ruumiita. Seuraavaksi kuului avunpyyntö ja naisen valittaminen lähestyi. Thorald kääntyi mutkan taakse ja näki maassa makaavan naisen jonka vatsa oli pyöreänä. Nainen hieroi vatsaansa, nyyhki ja valitti. Thorald tajusi, että nainen ei kiljunut tuskan takia vaan pakokauhun. Thorald tajusi tilanteen nopeasti. Hän ja nainen tiesivät molemmat, että lapsi oli syntymäisillään. Thorald ei tiennyt miten se oli mahdollista. Mitä tapahtuisi jos nainen synnyttäisi silloin kun hänen mieli oli henkimaailmassa eikä oikeassa ruumiissaan? "Miksi et palaa takaisin?" Thorald kysyi ja kyykistyi naisen viereen. Vaistomaisesti Thorald yritti rauhoittaa naista ja laski kätensä naisen olkapäälle, mutta käsi vain sujahti olkapään läpi. Kukaan ei pystynyt koskemaan kehenkään henkimaailmassa. "En pysty. En tiedä miksi, mutta se ei onnistu." Nainen sanoi ja alkoi olla jo hysteerinen. "Mitä tapahtuu? Ruumiini on kotona eikä siellä ole muita. Minun on pakko päästä takaisin! Muuten lapsi kuolee! Kukaan ei ole siellä auttamassa!" Tämä oli ensimmäinen kerta kun Thorald kuuli, että joku ei pystynyt palaamaan ruumiiseensa. Se oli yleensä paljon helpompaa kuin henkimaailmaan siirtyminen. Etenkin jos henkilö ei ole harjoitellut siirtymistä usein. Thorald yritti pysyä niin rauhallisena kuin pystyi. Jos hän alkaisi panikoimeen se vain saisi naisenkin entistä pelokkaammaksi. Thorald tuijotti kaukana tönöttävää tulivuorta ja pohti kuumeisesti. "Missä sinä asut?" Hän kysyi. "Minä voin palata oikeaan maailmaan ja hankkia sinulle apua." Silloin koko kaupunki tärähti, mitä ei ole tapahtunut koskaan ennen henkimaailmassa. Thorald katsoi naista silmäkulmat koholla. Kumpikaan heistä ei säikähtänyt äkkiäistä tärähdystä. He molemmat tiesivät mistä oli kyse. Lähettyvillä tapahtui maanjäristys ja luultavasti pieni tulivuoren purkaus, mikä oli täysin normaalia oikeassa maailmassa. Tämä oli kuitenkin ensimmäinen kerta kun järistys tuntui henkimaailmassa asti. "Sinä valitsit tälle surkean päivän." Thorald sanoi naiselle ja naurahti hermostuneesti. Kaukana näkyvä tulivuori alkoi

sylkemään laavaa huipultaan. Nainen tarttui Thoraldia käsivarresta. "Mene! Ennen kuin on liian myöhäistä!" "Mutta." "Mene!" Nainen karjaisi ja kertoi Thoraldille kotiosoitteensa. "Soita minulle apua!" Thorald nyökkäsi ja sulki silmänsä. Hän tunsu lentävänsä ja putoavansa, kun hänen mieli palasi takaisin asuntoon ja ruumiiseensa. Hän tömähti istumaan kiinteälle maalle ja siinä samassa tuhkan katkera haju täytti taas hänen sieraimensa. Myös kipu palasi samalla sekunnilla. Hän oli palannut oikeaan maailmaan. Meni vain lyhyt hetki kun Thorald tajusi, että kaikki ei ollut hyvin. Hän kuuli ulkoa panikoivien ihmisten huutoja ja poliisien, ambulanssien ja paloautojen ulinat. Hän näki parvekkeelta kaupungin, joka oli kaaoksen vallassa. Punaiset ja siniset valot liisivät pitkin katuja sireenien ulinan seurattessa perässä samalla kun ihmiset juoksivat ja tönivät toisiaan kaduilla. Thorald nappasi puhelimensa viereiseltä pöydältä ja soitti suoraan hätänumeroon. Hän toivoi samalla, että muisti raskaana olevan naisen osoitteen oikein. Naisella ja tämän lapsella ei voinut olla paljon aikaa jäljellä. Odottaessaan vastausta hän hoputti tuntematonta asiakaspalvelijaa ääneen. Puheluun ei kuitenkaan vastattu. Kuului vain ääni joka kertoi, että linjat olivat ruuhkautuneet. Paniikki alkoi kalvamaan Thoraldin mieltä. Hän ei saisi hommattua naiselle apua ajoissa. Ulkona vilisi kaaos joka vain yltyi hetki hetkeltä. Thorald katsoi parvekkeeltaan tulivuorta, joka oli alkanut purkautumaan henkimaailmassa. Sama tapahtui todellisuudessaakin, mutta paljon voimakkaammin. Tulivuori sylki laavaa kohti taivasta ja purkauksen levittämä tuhka alkoi muodostamaan taivaalle paksun mustan pilven, joka peitti lähes koko taivaan. Oliko tämä kaupungin loppu? Ainakin tuntui siltä. Tulivuori purkautui voimakkaammin kuin koskaan ennen. Koska poliisiin tai muihinkaan palveluihin ei saanut yhteyttä, Thorald puki kenkäänsä jalkaan ja poistui asunnostaan. Hän suunnisti katuja pitkin kohti naisen asuntoa, joka oli viiden minuutin matkan päässä jos Thorald kiirehtisi. Hän kiristi vauhtiaan selän kivuista huolimatta. Samalla hän pohti siskoaan joka oli ollut myöhässä tapaamisesta puistossa. Toivon mukaan sisko oli saapunut paikalle ja lohdutti nyt raskaana olevaa naista, joka oli varmasti hysteerinen. Kaduilla oli hankala hölkätä, koska ihmiset juoksivat päämäärättömästi ja tönivät toisiaan. Jokainen juoksi eri suuntaan tietämättä minne mennä. Jotkut juoksivat ulos rakennuksista ja jotkut juoksivat rakennusten sisään. Kukaan ei tuntunut tietävän, mitä tehdä. Kukaan ei ollut auttamassa heitä. Ei yhtäkään poliisia tai palomiestä näkyvillä. Thorald itse jatkoi matkaa naisen asunnolle, selkää koko ajan kipeytyen enemmän ja enemmän. Onneksi hän roskakuskina tunsu kaupungin kadut kuin omat taskut. Pian viereinen kerrostalo romahti niin, että tuhka ja pölykerros kohosi ilmaan. Thorald oli unohtanut laittaa maskin kasvoilleen ja hengittäminen tuntui jo valmiiksi raskaalta. Hän yritti peittää kasvonsa kädellään, mutta liian myöhään. Talon romahduksen aiheuttama pölypilvi iski vasten hänen kasvojaan ja hän sai suuhunsa suuren määrän tuhkaa ja pölyä. Kaksi muutakin rakennusta romahti ja ilma oli niin sakeana pölystä, että oli vaikea nähdä metriä pidemmälle. Thorald ei kuitenkaan antanut sen estää itseään. Hän oli päättänyt mennä naisen luokse vaikka ei tiennytäkään, mitä tekisi sitten kun oli asunnossa. Kukaan ei voinut auttaa. Thorald ei saisi paikalle lääkäreitä eikä naista sairaalaan. Nainen oli jumissa henkimaailmassa eikä Thorald tiennyt mitään synnyttämisestä. Koko kaupunkikin oli kaaoksessa ja koko kaupunki luultavasti tuhoutuisi. Tulivuori sylki laavaa kaupungin rajojen ulkopuolella ja laava alkoi lähestymään kaupungin rajoja. Tätä menoa laava leviäisi ja tuhoaisi koko kaupungin. "Vihdoinkin!" Thorald hengähti ja astui rappukäytävään, joka oli pimeänä. Kaupungin sähköt olivat menneet poikki muutamaa minuuttia aiemmin ja taivas oli tuhkapilvien peitossa joten tuntui siltä kuin kaupungin ylle olisi langennut hetkessä keskiyö. Thorald juoksi portaat kolmanteen kerrokseen ja toivoi, että rakennus ei romahtaisi. Thorald iski ruumiinsa muutaman kerran asunnon oveen kunnes se rysähti sisään. Thorald tiedosti vain osittain, että naisen asunto oli suuri ja siisti. Yksi sen

kaupungin suurimmista. Hän ei kuitenkaan siinä tilanteessa voinut jäädä ihastelemaan ja arvostamaan asuntoa ja sen huonekaluja. Nainen istui samanlaisella meditointi matolla minkälainen oli myös Thoraldin olohuoneen lattialla. Nainen istui selkäsuorana ja jalat ristissä. Ulkoapäin hän näytti tyyneenä kuin lampi, mutta Thorald tiesi naisen olevan hysteerinen henkimaailmassa. Thorald astui lähemmäs ja kosketti naisen olkapäätä varovasti. Tällä kertaa Thorald tunsu kosketuksen, mutta ei tuntenut naisen ruumiin lämpöä jota odotti tuntevansa. Naisen kylmä, suora ja ryhdikäs ruumis kaatui hitaasti kyljelleen. Thorald henkäisi ääneen. Hän tiesi heti naisen kuolleen. Sydän jyskyttäen Thorald siirtyi naisen eteen ja näki, että naisen alla oli verilammikko eikä lasta näkynyt tai kuulunut. Lapsi oli kuollut kohtuun. Thorald kirosi kovaan ääneen ja potkaisi viereistä puujakkaraa niin, että se lensi ja kolahti seinään. Hän myöhästyi. Hän epäonnistui pelastamaan naisen ja tämän lapsen hengen. Vaikka, mitä hän olisi voinut tehdä vaikka olisikin saapunut ajoissa paikalle? Hän ei ollut lääkäri eikä sairaanhoitaja. Hän ei tiennyt mitään synnyttämisestä. Sireenit jotka olivat ulvoneet ulkona tauotta hiljenivät yllättäen, ja Thorald kuuli ulkoa kantautuvan kaaoksen äänet entistä voimakkaammin. Tuhkan haju oli myös voimistunut viimeisten minuuttien aikana. Thorald meni lähimmälle ikkunalle ja näki tulivuoren yhä heittelevän laavaa taivaalle. Tämä oli paljon pahempaa kuin normaalisti. Yleensä laavaa roiskahti ilmaan vain muutaman kerran. Tällä kertaa laavaa oli lentänyt vuoren sisältä jo minuuttien ajan putkeen. Maa alkoi täristä niin, että kaupungin kaikki rakennukset alkoivat vapista ja tutista. Siinä rytäkässä kaupungin kestävimmätkin rakennukset romahtaisivat. Thorald katsoi kaupunkia ja tiesi, että se oli kaupungin loppu. Kaupungin sekä jokaisen sen asukkaan. Mukaanlukien hänen itsensäkin. Tässä se nyt oli. Hänen elämänsä loppu. Ja kaikkien tuttujen loppu. Thorald sulki silmänsä ja siirtyi henkimaailmaan, joka oli hiljainen ja rauhallinen todellisen maailman kaaoksen jälkeen. Tällä tavalla hän kuolisi kivottomasti. Hänen ruumis hautautuisi romahtaneen rakennuksen raunioihin ja sitten laava nielisi ruumiin ja siitä ei jäisi jäljelle edes tuhkaa. Hän tuhoutuisi muun kaupungin ja sen väen kanssa. Thorald odotti ikkunan edessä loppuaan. Hän odotti hetkeä kun hänen mieli mustuisi ja sitten katoaisi. Hän odotti kuoleman hetkeä, mutta sitä ei tullut. Kului ensin minuutti ja sitten toinen. Viidennen minuutin kohdalla hän poistui naisen asunnosta ulos kaduille, jotka olivat ehjät vaikka oikean maailman versio oli täysin tuhoutunut. Yllätyksekseen Thorald näki kaduilla paljon muitakin hämmentyneitä ihmisiä jotka lipuivat varpaat hipoen maata toistensa luokse. Hän ei ollut ainoa, joka oli selviytynyt tulivuorenpurkauksesta. Vai olivatko he kaikki sittenkin kuolleet? Thorald käveli kohti puistoa, missä oli tavannut raskaana olevan naisen. Hän ei tiennyt muutakaan paikkaa minne mennä. Lisäksi hänen oli ollut tarkoitus tavata siskonsa siellä. Odottiko sisko Thoraldia puistossa? Mitä siskolle oli tapahtunut? Oliko hänkin henkimaailmassa? Kaupungin kadut olivat puhtaat ja rakennukset ehjät. Thoraldin oli vaikea uskoa, että oli vain minuutteja aiemmin ollut keskellä maailmanlopun päivää. Siellä täällä käveli muitakin hämmentyneitä Matkustajia, jotka katselivat ihmeissään ympärilleen. Thorald kuuli yhden Matkustajan sanovan toiselle, että ei pystynyt palaamaan oikeaan maailmaan. Sitten toinen yritti ja totesi saman. He kaikki olivat jumissa henkimaailmassa. Kukaan ei pystynyt palaamaan takaisin todellisuuteen. Thorald saapui puistoon ja löysi naisen istumasta samassa paikassa kuin aiemmin. Nainen nojasi takanaan olevaan penkkiin ja piteli sylissään pientä myttyä, joka piti itkevää ja valittavaa ääntä. Jotenkin nainen oli synnyttänyt vaikka oli ollut henkimaailmassa. Hämmästyneenä ja osittain helpottuneena Thorald oli istuutumassa penkille naisen viereen, mutta ei ehtinyt kun joku juoksi suoraan häntä päin. "Mitä on tapahtunut?" Kysyjä oli Thoraldin sisko. Sisko halasi veljeään ja vaati tietää, mitä oli tapahtunut. "Kerron kohta." Thorald sanoi ja kääntyi maassa istuvan naisen puoleen ja hymyili nähdessään vastasyntyneen vauvan naisen sylissä. Thorald

yritti taas laskea kätensä naisen olkapäälle, mutta käsi ei koskenut naista. He olivat yhä henkiä henkimaailmassa ilman fyysistä ruumista. Nainen ja lapsi näyttivät olevan kuitenkin poikkeus. Nainen pystyi pitämään lastaan sylissä ilman ongelmia. Sitten Thorald kertoi naiselle ja siskolleen, mitä todellisuudessa oli tapahtunut. Tämän tarinan aiheina olivat tulivuoriplaneetta, henkimaailma ja odottamaton synnytys.